

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **S. D.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1 – Nové Město., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2014, čj. OAM-135/ZA-ZA06-P07-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2015, čj. 61 Az 6/2014 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 1. 2014, čj. OAM-135/ZA-ZA06-P07-2012 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v průběhu správního řízení uvedl, že je státním příslušníkem Nigerijské federativní republiky, národnosti Ika, křesťanského vyznání. Od roku 1997 je členem politické strany PDP. V roce 2007 se na Kypru oženil s českou občankou, následující rok přicestoval do ČR, kde byl odsouzen za úmyslný trestný čin napomáhání neoprávněnému pobytu na území republiky ve formě zorganizování takového činu. Byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 14 měsíců a trest vyhoštění z území ČR. Dále uvedl, že vlast opustil v roce 2005 z důvodu obavy před svým otcem, který byl podle matky stěžovatele členem tajného spolku „Ogbenu“. Od své matky se stěžovatel dozvěděl, že se jedná o pohanský spolek, který obětuje lidi, podřezává jim hrdla a pije jejich krev. Matka stěžovatele se obávala o bezpečí jeho i jeho sourozenců, neboť jejich otec měl jednoho z nich obětovat. Proto shromáždila peníze a všechny poslala do zahraničí. Otec stěžovateli nikdy o svém členství v takovém spolku nic nesdělil.

[3] Žalovaný označil obavy stěžovatele jako nepodložené a nedůvodné a žádost o mezinárodní ochranu zamítl. Stěžovatel neměl vlastní informace o uvedeném spolku a vycházel pouze ze sdělení své matky. Osobně neznal žádné členy spolku, nebyl žádným z nich

kontaktován, a to ani během svých studií na střední škole nebo svého pobytu u strýce v Lagosu, kdy už uvedené ohrožení mělo trvat. Uvedl, že si nemyslí, že by jej otec chtěl obětovat. Žalovaný ze shromážděných podkladů žádné informace o spolku „Ogbenu“ nezjistil. Stěžovatel se v této věci nikdy neobrátil o pomoc na státní orgány. O to se údajně pokusila neúspěšně pouze jeho matka a to až 15 let poté, co měl stěžovatel z důvodu obavy před otcem a obětováním opustit vlast. Ze shromážděných podkladů podle žalovaného vyplývá, že se občané Nigérie mohou úspěšně domáhat ochrany u bezpečnostních složek a jiných státních orgánů. Stěžovatel mohl též využít možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný též podotkl, že stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal až cca po 10 letech života na území EU. V případě návratu do Nigérie stěžovateli nehrozí nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[4] Krajský soud v Ostravě názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, neboť si nevyžádal informace ohledně existence spolku „Ogbenu“. Stěžovatel sdělil všechny údaje, které o tomto spolku měl, bylo na žalovaném, aby je vyvrátil. Informace o zemi původu jsou v průměru dva roky staré a nezabývají se tím, zda je pomoc od státních orgánů vůbec možná a efektivní a zda je schopná pomoci obětem náboženských sekt. Přesídlení není podle stěžovatele možné z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v Nigérii. Touto otázkou se přitom krajský soud nezabýval. Není přitom zřejmé, zda na jiném místě Nigérie by byl před sektou v bezpečí. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého byl odkaz na zhoršenou bezpečnostní situaci obecný a bez vazby na osobu stěžovatele. Informace o bezpečnostní situaci byly podle stěžovatele neaktuální.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nesprávné právní posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za prokázaný, jak posoudil pro věc rozhodné skutečnosti (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Těmto požadavkům napadené rozhodnutí vyhovělo. Krajský soud přehledně popsal zjištěný skutkový stav, věnoval se i stěžovatelem namítané bezpečnostní situaci a svůj postup odůvodnil; se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[11] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany o údajné ohrožení ze strany otce, který měl být členem tajného spolku „Ogbenu“, při jehož rituálech jsou obětováni lidé. Zdejší soud považuje za vhodné podotknout, že žalovaný nepovažoval tvrzení stěžovatele a priori za nevěrohodná, naopak ve správním řízení shromáždil mnoho relevantních podkladů, z nichž se snažil zjistit údaje o jmenovaném spolku. Stěžovatel sám výslovně uvedl, že o členství otce v náboženské sektě a o úmyslu rituální oběti jeho osoby věděl pouze od své matky. Ve správním řízení též potvrdil, že se ohrožení ze strany otce nijak neobával, se spolkem nikdy nepřišel do styku, a to ani v době, kdy již tato hrozba údajně měla existovat. Stěžovatel v zemi původu nikdy nehledal ochranu či pomoc. Tuto ochranu měla podle tvrzení stěžovatele vyhledat jeho matka, avšak až v roce 2012, tj. v době, kdy již byl stěžovatel dávno v České republice. Nejvyšší správní soud považuje postup žalovaného při dokazování za zcela odpovídající okolnostem projednávané věci. Žalovaný ověřoval existenci a činnost spolku „Ogbenu“ v již existujících zprávách o zemi původu, následně v rozhodnutí konstatoval, že v nich žádnou zmínku o tomto spolku nenašel. Tím považoval nebezpečí tohoto druhu vůči stěžovateli za neprokázané. Vzhledem k pouze zprostředkovaným informacím o spolku, k obecnému a samotným stěžovatelem zpochybněnému nebezpečí ze strany otce – domnělého člena spolku, je úvaha žalovaného logická a zjištěnými skutečnostmi podložená. Pokud není potvrzena alespoň určitá pravděpodobnost údajů tvrzených žadatelem o mezinárodní ochranu, nelze vytýkat žalovanému, že nepřistoupí ke zjišťování individuálních událostí, ke kterým mělo dojít v zemi původu.

[12] Ze zpráv shromážděných žalovaným dále vyplývá, že stěžovatel měl v Nigérii v případě obavy z hrozící újmy dostatek účinných prostředků ochrany a žalovaný se dostatečně zabýval i jejich efektivitou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008 – 101, ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 2. 3. 2005, čj. 4 Azs 271/2004 – 58). Přestože žalovaný nepovažoval obavu stěžovatele za důvodnou a podloženou, zabýval se v souladu s ustálenou judikaturou i možností vnitřního přesídlení stěžovatele včetně všech aspektů, např. nebezpečí hrozících v jiných částech Nigérie (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 – 93, ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011 – 108, a ze dne 11. 9. 2012, čj. 4 Azs 34/2011 – 154).

[13] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, dle něhož byla jeho námitka týkající se bezpečnostní situace v Nigérii obecná. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti či reálnou újmu, která by mu mohla v případě přesídlení hrozit. Jak je výše uvedeno, žalovaný primárně neshledal důvodnou obavu stěžovatele, že bude svým otcem obětován při náboženském rituálu. Možnost přesídlení, pokud by tato hrozba skutečně existovala, je pouze podružným důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany.

[14] Stěžovatel dále namítal, že informace o zemi původu shromážděné žalovaným nebyly aktuální. Žalovaný o žádosti stěžovatele rozhodl dne 7. 1. 2014, informace, které shromáždil ve správním řízení, pocházely většinou z roku 2013. Nejstarší byla Informace MZV ze dne 12. 11. 2012, čj. 116205/2012-LPTP, obsahující všeobecné informace o Nigérii týkající se např. národnostních menšin, separatismu, homosexuality, nábožensky smíšených rodin, lékařské péče atd. Veškeré údaje vztahující se ke stěžovatelem namítané bezpečnostní situaci, možnosti přesídlení i existenci náboženských skupin byly čerpány z různých zdrojů, jejichž stáří v době rozhodnutí žalovaného nepřesahovalo 8 měsíců. Ze správního spisu vyplývá, že veškeré informace o zemi původu byly v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dostatečně relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů a transparentní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 – 81).

[15] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[17] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 14. 4. 2015, čj. 61 Az 6/2014 – 61, ustanovena zástupkyní JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1 – Nové Město. Toto ustanovení se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Tato částka odměny a náhrady hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu